

HONZA SLIVKA

LIKVIDÁTOR

LIKVIDĀTOR

HONZA SLIVKA

LIKVIDÁTOR

Copyright © Honza Slívka, 2023

Cover © Jiří Arbe Miňovský, 2023

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2023

ISBN 978-80-278-0129-9 (print)

ISBN 978-80-278-1325-4 (ePub)

ISBN 978-80-278-1326-1 (mobi)

ISBN 978-80-278-1327-8 (pdf)

Poděkování

Mým přátelům:

*Za oporu, kterou poskytují
Za inspiraci, již dodávají
Za žerty, které si ze mě tropí
Za podporu, jakou projevují*

Mé úžasné ženě:

*Věřím, že je jedinou svého druhu
Nemohu si přát víc*

Došla mi totiž přání.
Nikdy si nenechte radit od zlaté rybky.

Cesta

Malá ruka přihodila do ohně několik klacků. Díky tomu, že byly sušeny v okolí plamenů, vzplály téměř okamžitě. Světla přibylo a temná noc ustoupila. Přes oči mi sklouzl pramen vlasů od toho, jak tvář poskočila zábleskem nevole. Chápu, že kluk má rád oheň. Každé dítě to tak cítí. Noc přinesla chlad a tak ho chtěl zahnat. Báł se temného lesa kolem. Světlo mu dodávalo pocit jistoty, neboť ve světle se bubáci schovávají hůř. Jenže já věděl svoje. Nestvůry ve dne mohou být horší než ty, které si libují ve svitu měsíce. Proč si prostě nehrál se žhavými uhlíky, nepřisedl blíž a neusnul? Bylo by to daleko bezpečnější, než založit požár, který každý uvidí i z kilometrové dálky. Možná ale jen přeháním.

Ohniště jsem udělal v dost hlubokém dolíku, aby na něj nebylo z okolí vidět. Jenže právě opatrnost v takových věcech mi už několikrát zachránila život. Chvíli jsem přemýšlel, jestli nemám začít ládovat náboje. Spánek nepřicházel a nebylo co na práci. Bohužel nevidím potmě tak dobře. Musel bych k plamenům a udělat tím ze sebe cíl. Navíc prázdným nábojnicím se

zabudovanou výbušnou částí nedělá teplo ohně zrovna dobře. Riskovat jejich explozi do obličeje se mi moc nechtělo. Na druhou stranu, docházely i samotné kulky. Ne že by se jednalo o jednoduchou olověnou, titanovou či ocelovou složku, takových věcí mám vždycky dost. Jsou drahé a nepříliš užitečné, aspoň proti tomu, co běžně lovím. Většinou si tyhle náboje koupím už hotové, není důvod je samostatně kompletovat po lesích. Chybělo mi však mé speciální střelivo používané do brokovnice, lovecké pušky, velkého osmiranného revolveru i k úpravě granátů. Jde o věci, které by nikdo jiný neoznačil za kulky. Ale to jen proto, že prostí lidé nemají ani zdání o jejich účinnosti. Napadlo mě jít hledat bylinky, jenže kluk by se tu sám bál. Musí nejprve usnout. Určitě ho oslabí ztráta krve. Ani nevím, proč mě to napadlo. Občas mě sice dokázal přímo zázračně vytočit, ale teď mi šlo o něco praktičtějšího, než jsou běžné úvahy o jeho zastřelení.

* * *

Rozmýšlení mi netrvalo ani okamžik. Přestal jsem se opírat o velkou pneumatiku svého džípu. Kluk otočil hlavu. Zaslechl zašvelení látky při pohybu. Čekal, co budu dělat. Přetáhl

jsem karimatku vedle té jeho u ohně. Příval tepla udělal dobře bolavým svalům, ale v hlavě mi naopak blikala červená kontrolka, oznamující, že každý, kdo by se přiblížil, mě snadno může odstřelit. Ignoroval jsem ji s veškerým sebezapřením. Dětské oči ze mě sklouzly, až když jsem jim upřený pohled vrátil.

„Tak co, Klikáři? Jak je?“

Nervózně zatukal pokrčenýma nohama do země. „Už můžu mluvit?“ zeptal se opatrně. Předtím, než jsme se utábořili na noc, mi lezl na nervy svými všetečnými otázkami. Řekl jsem mu, ať zmlkne, nebo ho někde vysadím a pojedu dál. Úplně mi to vypadlo.

„Jasně že můžeš. Promiň, že jsem předtím tak vyjel. Mám rád ticho. Jsem na něj zvyklý.“

„Aha,“ kontroval dětsky. „Mám trochu hlad.“ Obrátil ke mně své velké oči.

Poslušně jsem mu přinesl pár starých sucharů s plátkem uzeného. Vodu v lahvi měl už u sebe. Zuřivě se do jídla zakousl. Zapomínám, že děti musí jíst častěji než já. Docela mě udivil, jak dlouho to vydržel. Ale co bych čekal. Lidé na vesnicích v divočině nemají jídla zrovna přebytek, musel být na hlad zvyklý.

„Nemusíš čekat, až ti něco dám. Jídlo je nás obou. Ber si ho kdykoliv, ale dej pozor, ať mi přitom nesaháš na zbraně.“

S plnou pusou přikývl. Jsme spolu teprve chvíli a pořád má ze mě trochu strach. Přitáhl jsem si na klín svou brokovnici. Nevím, jak se před apokalypsou jmenovala, na sobě to vyražené nemá. Navíc ji od původního modelu odlišilo pár změn, které jsem na ní během let provedl. Například pažba. Původně z nějakého tvrzeného plastu, armovaného ocelovými výztuhami uvnitř. Ty jediné vydržely i potom, co pažbu převálcoval tank. Zbrojír je na mou žádost využil k upevnění dřevěného špaluku. Ten jsem si postupně upravoval, dokud nevznikla nová, plně vyhovující pažba. Pak tu byla pumpovací část, vpředu dole. Zkrátil jsem ji a vyměnil šroubky. Neskřípala teď prsty a šla trochu víc ztuha, což mi přesně vyhovovalo. Doplňkový sortiment, jako složitější mířidla a neidentifikovatelný držák, jsem rovnou vyhodil. Všechny úpravy za to stály. Kovová roura nahoře měla totiž úžasný průměr a předimenzovanou šířku stěn. V případě nouze mohla brokovnice sloužit jako kyj a nedošla přitom k úhoně. Navíc jí bylo úplně jedno, jestli střílí jemné broky, sekanou ocel nebo střepiny stlučené do kompaktního celku.

Klikař upřel kukadla na pušku. Jako každé dítě, i jeho velké kvéry přitahují. Prvním pravidlem se stalo, že na ně nesmí sahat. Jen jednou mohl za odměnu vystřelit obyčejnou pistolí,

abych ukojil jeho zvědavost a nenechavé prstíky. Bohužel zasáhl v lese cíl, o který jsem vsutku nestál. Pár dní už od té nešťastné rány uplynulo. Stejně mi ale pořád nešlo do hlavy, jak to dokázal. Asi od té doby mu říkám Klikář už neustále. Občas Klička, protože je malý.

* * *

„Víš, proč mám na tak nové zbrani dřevěnou pažbu?“ zeptal jsem se ho.

Zakroutil hlavou, až mu od úst odlétly drobky ze sucharů. Musím uznat, že i tuhé uzené maso rval na kousky hezky. Měl dobré zuby. V dnešní době si toho člověk musí vážit.

„Dřevo v sobě obsahuje sílu. Tahle pažba bývala součástí dubu. Silného stromu starého více než tři stovky let. Chránil velké stavení před pohledem nežádoucích očí. V létě stínil a v zimě rozpouštěl sněh. Držel na uzdě prudký vítr i přivalový déšť. Poskytoval domov ptákům, veverkám nebo kočkám. Pokud bych zašel v myšlenkách dál, mohu říci, že tento strom byl jako sama země. Nezdolný svědek běhu světa. Silný jako skála. Jednoho dne byl dům u stromu napaden potulnými lapky, kteří všechny zabili. Utekla pouze mladá žena. Vylezla právě na tento dub a sledovala, co násilníci dělají jejím

bližním. Nemohla jim pomoci, věřila jen v to, že ji strom ochrání. Že ji v jeho koruně zabijáci neuvidí a nebudou jí moci provést to, co ostatním. Vložila do toho všechnu svou víru. Později ty nestvůry zapálily i samotný dům, než odjely pryč. Dívka přežila a utekla do nejbližší vesnice. Bohužel, strom stál moc blízko požáru a oheň ho zabil. Já našel ještě zdravé dřevo, ze kterého šlo něco vyrobit. Tak jsem tuhle pažbu získal. Díky Moci, jakou dřevo obsahuje, je moje zbraň daleko silnější. Kulky, které vystřelí, mají mnohem větší účinek. Pažba se nikdy nezlomí a tlumí zpětné rázy do ramene.“

* * *

Chlapec pozorně naslouchal mým slovům, jako kdybych mu vyprávěl pohádku před spaním.

„Navíc dělám jednu věc, která brokovnici činí ještě nebezpečnější. Víš co?“

„Ne,“ vyhrkl napjatě. Upoutal jsem jeho pozornost dokonale.

„Pozorně si prohlédni to dřevo. Víš, proč je černé?“

Vteřinku přemýšlel. „Od ohně?“

Celkem dobrá dedukce.

„Ne,“ kroutil jsem tajemně hlavou. „Potírám ji vlastní krví.“

V němém úžasu vyvalil oči. Sledoval, jak vytahuji z pouzdra na noze malý nůž. Tenká čepel je ostrá jako břitva. Jedovatá špička srovnatelná s jehlou. Vyhrnul jsem si rukáv na levé ruce, našel jizvu pokrytou strupy a hned vedle se řízl. Nijak dlouze ani hluboce. Přesto chlapec nakrčil soucitně oči. Bylo v nich i něco, jež mě řadilo do kategorie bláznů.

„Víš, proč to dělám?“ zeptal jsem se, zatímco paže otírala jednotlivé kapky krve o pažbu. Klička zakroutil hlavou. „Krev není voda, chlapče. Má v sobě velikou sílu a Moc. Znamená život, nebo smrt. Můžeme do ní vložit svou vůli. Tím, jak dobrovolně obětuji krev pro svou zbraň, věřím, že ji posílím. Každá kapička dělá z pušky ještě nebezpečnější nástroj, neboť do ní vkládám něco ze svého já. Víru, vůli, tužby, strach, sílu. Říkejme tomu jakkoliv. Faktem zůstává, že všechno, co jsem dokázal a co umím, mám ve své krvi. Víš, čím krev je mocnější než moje?“

„Někoho většího?“ vystřelil od boku.

Dával jsem pozor, abych potřel pažbu ze všech stran. Stačilo to. Vytáhl jsem z kapsy pruh látky a převázal naříznuté předloktí. Nemohu si dovolit ztratit příliš mnoho krve, zítra přijedeme do města. Klička byl uchvácen mým povídáním. Zapomněl na říznutí i mé zaškatulkování mezi blázny.

„Ne, hlupáčku. Ta tvoje.“

„Moje?“ překvapeně si ukázal na hrud’.

Vážně jsem mu přikývl, abych ukázal, že opravdu nežertuji. „Možná ne silnější v pravém slova smyslu. Obsahuje Moc v úplně jiné formě, než je ta moje.“ Teď byl nejzvědavější. „Krev jsme my, je naší podstatou, stejně jako myšlení. Z kapky krve můžeš vytvořit člověka znovu, i kdyby zemřel. Dnes už to nikdo neumí, ale dříve lidstvo běžně experimentovalo s takovými zázraky. Samozřejmě to neměli dokonale vychytané, ale všichni věděli, že to jde. Nosím v sobě víru v jisté věci. Nesu si s sebou i vykonané činy. A stejně tak bohužel i spáchané zločiny nebo chyby, kterých jsem se dopustil. Tohle všechno vkládám do zbraně, každou kapkou krve. S tebou je to jiné. Věříš mi?“

Tentokrát zaváhal. Nejspíš odhadl, kam celým vyprávěním mířím. „Jo,“ kníkl tiše.

„Viděl jsi, co dokážu. Věříš, že zvládnou zabít nestvůry? Ochránit tě před nimi?“

„Jo.“

Aspoň že v tomhle měl větší jistotu. Trochu by se mě dotklo, kdyby ne. „Tak právě v krvi máš tuhle svou víru. Věříš ve mně, nebo mým zbráním. K tomu všemu jsi nevinné dítě. Děti symbolizují to nejsilnější: mládí, nevinnost, nový život... bezmeznou víru. Proto můžete zlu ublížit

nejvíc. Nebo s vaší pomocí dokáže získat největší sílu.“ Co mu budu povídat, že i tento fakt je daný, historií přetrvávající vírou lidstva. Když všichni věří, že jsou děti nevinnost, síla a čistota, pak tím opravdu jsou. „Kdybys to dokázal, nechal se říznout a potřel svou krví pušku, věřil bys mně, zbrani i tomu, že to pomůže, opravdu bys tím udělal tuhle brokovnici daleko silnější.“ Nereagoval.

* * *

Kul jsem železo, dokud bylo žhavé. „Co myslíš? Chtěl bys to udělat?“ Schválně jsem formuloval otázku. Kdybych se zeptal, jestli to udělá pro mě, už bych byl žadatel. Takhle dostal poučení. Mohl se svobodně rozhodnout, jestli chce nebo nechce. Ne zda vyhoví, či nevyhoví mému požadavku. Drobný rozdíl, ale v některých případech podstatný.

Zhluboka si povzdechl. Jeho výraz v sobě nesl provinění spolu s odevzdáním. Nakonec smutně zakroutil hlavou. Přikrčil se, jako bych ho za to měl praštit nebo zahnat.

S úsměvem jsem dítěti rozcuchal vlasy, které mu už lezly do očí a byly mastné. Potřeboval by je umýt a ostříhat. „Nevadí. Kdybys někdy chtěl, stačí říct, jo?“

Přikývl už daleko veseleji.

* * *

Odnesl jsem karimatku k vozu, mimo dosah největšího světla z ohně. Klikář dojedl svou večeri. „Pojď spát,“ řekl jsem a kývl k autu. Ten kluk má štěstí. Je tak malý, že se pohodlně vyspí na zadních sedadlech. Kvůli němu jsem to tam přeskládal, aby nemusel ležet venku. Bohužel, teď byl problém něco rychle vytáhnout. Co bych ale neudělal pro malého kluka – sirotka, který ani sám nevěděl, kolik mu je let. Já děti nikdy neměl. Proto jsou mé znalosti v této oblasti malé. Určitě mu bylo víc než pět, ale méně než deset. V hlavě jsem si udělal malou poznámku. Věci ráno porovnat. Ve městě musí být všechno tip top. A když už na to myslím, možná bych se také měl nechat ostříhat.

Chlapec přesunul do auta sebe i své věci. K dobru mu musím přičíst, že nic nezapomněl. Pořádek respektuji. Předtím se vyčůral a já uklidil karimatku, kterou mi podal. Tu nedokázal nikdy smotat do tak malé ruličky jako já. Na to ještě nemá sílu. Ve voze leží na nejměkčích batozích a karimatka by byla zbytečná.

* * *

Dva štouchance nohou rozvalily klacky v ohni. Plameny klesly zpět k minimu. Spokojeně jsem počkal, až se kluk zachumlá do toho nejpohodlnějšího spacáku. Mně zůstal ten druhý, původně záložní, ale už byl slabý a starý. Na zimu si musím obstarat něco lepšího. Docela jsem se těšil, až budeme v civilizaci. Na pořádnou postel.

Chlapec položil hlavu na malý polštářek. Jeho úsměv mi stojí za jisté nepohodlí.

„Budu chodit kolem a hledat bylinky, které najdeš jen ve tmě,“ řekl jsem tiše. „Takže kdybys mě neviděl, neboj se. Brzy přijdu zpět.“

Zklamaně nakrčil rty, ale pak hrál statečného.

„Zamačkal jsi všechny zámky?“

Přikývl.

„Tak nezapomeň i na tyhle dveře.“

„Dobře.“

„Dobrou noc.“

„Dobrou, Same.“

Dveře tiše cvakly. Vzápětí zajel i zámek. Kluk byl rychlý.

* * *

Přehodil jsem si přes rameno prázdnou mošnu, do pravé ruky vzal brokovnici a vyrazil vzhůru na blízkou louku. Lehkým pohlazením jsem se ujistil, že pistole na levém boku sedí v pouzdru

dobře. Meč evropského typu neodkládám za dne skoro nikdy. Je vytvořen moderními, předapokalyptickými metodami, ale podle středověké předlohy.

Malý palouk vypadal stejně, jako když jsme přes něj zajeli do lesa. Dostal jsem se k němu rychle, nechtělo se mi tady v divočině a potmě nechávat kluka dlouho bez dozoru. Měsíční světlo odhalilo rostliny, s jejichž hledáním bych měl za dne problémy. Trsy zdánlivě obyčejné trávy, jejíž každé stéblo mělo stříbřitý konec. Pak tu byly zelené kvítky, lehounce zářící svým vnitřním světlem. Za dne by je člověk nerozeznal od trojlístku s podivným poupátkem uprostřed. Také se tu nacházely bílé okvětní lístky na keříčku planých růží. Pár z nich jako kdyby obsahovalo rudý nádech. Trny na hustém keři člověka chytaly téměř samy od sebe. Jejich hroty se pyšnily modrým odstínem. Byly tvrdé a jejich otrhávání těžké i v rukavicích, nezbytných pro ochranu. Nevyhýbal jsem se ani některým známým rostlinám s dobrou či špatnou pověstí.

Nakonec mi do oka padl tenký hustý břechtan, který ovíjel trnitý strom. Byl mladý a určitě silný, ale přesto ho ten slabý břechtan dokázal zadusit. V tomhle tkví ta síla. Kolektivní vědomí lidstva. Současné i předapokalyptické. Všichni

vědí, že břechťan dokáže udusit strom. Vědí, jak drží a jakou má sílu. Tohle vědomí a víru chci vylouhovat do svých nábojů. Světoznámá pravda, že rulík zlomocný je jedovatý, dělá jeho jed silnějším. Proto vás zabije již první sousto. Oleandry mají lidé za hezké kytky. Většina už ale neví, že i ony jsou jedovaté. Způsobují průjmy, horečku, závratě a srdeční arytmii. Jenže aby mě zabily, musel bych jich sníst daleko víc, protože ztrácí sílu právě nedostatkem správné víry.

* * *

Brzy jsem skončil. Celý sběr mi trval možná půl druhé hodiny, když tu náhle přišla. Byla kus ode mě. Nevím, jak jsem si jí mohl nevšimnout dřív. Dívka v krátkých šatech světle modré barvy. Běžela přímo proti mně. Tvář staženou úzkostí, na těle škrábance od toho, jak se prodírala nějakým křovím. Vlasy rozházené, špinavá po častém padání do bláta. Strašně se něčeho bála. Nestihl jsem udělat vůbec nic, byla moc blízko. Jenže ve chvíli, kdy mě měla zákonitě srazit k zemi, prostě zmizela. Rozplynula se ve slabém oparu mlhy. Nezačala po sobě žádné stopy ani slehlou trávu v místech, kterými předtím běžela.

Brokovnice mi vylétla do ruky. Zmateně jsem zatřásl hlavou. Něco si zahrávalo s mým podvědomím. Musel to být nějaký duch. Na této louce se něco stalo. Přetrvávala zde zlá vzpomínka, možná dokonce neklidná duše. Zajímalo by mě, co se té dívce mohlo stát. Nechtěl jsem zbytečně riskovat. Duchové mohou být nebezpeční. Zahrávání si s podvědomím není nikdy zdravé. Zvědavost ale stejně nakonec zvítězila. Jsem už prostě takový.

* * *

Vytěsnit zlý pocit z halucinace mi dalo dost práce. Začal jsem opakovat v hlavě jedinou myšlenku: Kde jsi? Přitom jsem prohledával okolí očima, každý strom, zákoutí, dolík. Nic. Takže horší přístup. Obtížnější i nebezpečnější v tom, že musím zavřít oči. Levou rukou jsem sáhl do kapsy a ve svazku amuletů mé prsty našly celkem rychle ten, který měly. Znáám všechny podle tvaru. Navíc se nabízejí samy dle potřeby, v čemž tkví část jejich Moci. Nyní musím zklidnit srdce. Zavřít oči. Zhluboka dýchat. Nevnímat zvuky přírody. Uzavřít se vnějším vlivům. Promítnout obraz celého paloučku v mysli. Nic. Otočka na místě. Ještě trochu. Jako by mi pronikla tlumená záře skrze oční víčka. Absolutní